

Máme rádi hotovost

U našeho divadelního baru je možné platit pouze hotovostí. Občas se některý host podiví, občas někdo nemá při ruce peníze a je bezradný. Tyto drobné potíže nás mrzí, přesto si na tradičním způsobu směny stále trváme. Nesnažíme se bojovat s pokrokem, nevyhýbáme se vymoženostem doby, ale přece jen máme občas rádi „staré dobré věci“. Prostě o něco raději pijeme z porcelánových šálků než z plastových kelímků, raději čteme vytištěné knihy než texty na počítači nebo telefonu, raději platíme bankovkami a mincemi než kartou. Je krásné dotknout se bankovky a předat ji dál, přenést po ní jakousi energii, radost či hojnost barmanovi, který ji

zase pošle dál. Směnit ji za pivo, víno, džus, kávu. Prostě nám to přijde opravdovější než jen pípnout kartou. A samozřejmě si také vážíme určitých svobod, které jsou s hotovostí spjaté. Když vyskládáváme mince na barovou desku, naše banka nám nekouká přes rameno; a obsah peněženky se sice dá znehodnotit, ale nedá se vymazat či zablokovat.

přilísušná cedule u divadelního baru

vzdálené okolí

V září 2022 jsme měli možnost zahrát si dvakrát Dešťovou hůl společně s našimi norskými kolegyněmi – tanečnicemi, herečkami a všestrannými performerkami – v jejich rodném městě Tromsø. Představení byla opět mnohožánrově pestrá a tentokrát dokonce tříjazyčná. Herci na jevišti mluvili česky, tanečnice norský, současně byly promítány anglické titulky a fotografie; při jednom z intermezz zazněl i zvláštní sámský druh zpěvu joik, na který si sestry Haugenovy musely předem vyžádat povolení od sámského zpěváka. Ve volných chvílích jsme měli příležitost všemi smysly poznávat severonorské prostředí včetně jedinečného pobřeží, které tanečnice Liv Hanne a Anne Katrine popisují ve svých intermezzech.

výlet do Tromsø – nejdřív divadlo, poté chata na pobřeží

zprávy 2022**Dešťová hůl**

Celý rok 2022 jsme radostně hráli Dešťovou hůl – několikerou cestu z Budějovic do Lešic a zpět. Nejčastěji v Divadle Kámen na Invalidovně, ale několikrát jsme si také vyjeli mimo Prahu, například na Staroboleslavský dvůr či na plovárnu ve Strakonících a do divadla v norském Tromsø. Přestože hra je zamýšlena tak, aby při každém uvedení vystupoval jiný intermezzista, velice rádi jsme udělali několik výjimek. Opakovaně jsme do hry přizvali autora předlohy Jiřího Hájíčka a své norské kolegyně – tanečnice, herečky, všestranné performerky sestry Haugenovy.

Dešťová hůl se sestrami Haugenovými

Motýlí ú-křik

V průběhu roku jsme také radostně a zcela groteskově uváděli hru Motýlí ú-křik. Skuteční muži a skutečné ženy na skutečném jevišti v imaginárním luxusním alpském ú-hotelu prožívali své konspirační, inspirační i expirační ú-děly. Po každém představení jsme spolu s diváky radostně či groteskově snědli jedno originální perníkové srdce z pouti – hlavní rekvizitu představení.

Motýlí ú-křik s ú-děsnými ú-směvy

2024: Julie a Winston

V listopadu proběhla premiéra hry "2024: Julie a Winston". V podtitulu se uvádí: rozpustilá orwelliánská lovestory, rozpustilý orwelliánský horror. Další přiblížení je například: Julie a Winston po 40 letech, láska až za hrob, až za tmou, až za kročeje, až za vnitřní srrrrrdce, notoricky známá romance po tisíci a prvé, a zase jinak. V této hře je nejvýraznější rekvizitou vidlicový klíč velikosti 65. Výrazné kostýmy vytvořil Petr Oskar Vaněk. Do hry opět (podobně jako v Dešťové holi) jednorázově zveme různé další hudebníky a odborníky z nejrůznějších oborů, kteří provádějí intermezza. Spektrum intermezzistů jsme tentokrát rozšířili i na malíře. Během našich orwelliánských hrátek už vznikly dva krásné a divoké obrazy.

Dešťová hůl / The Rainstick

Kompletní shrnutí všech dosud odehraných představení Dešťové hole včetně medailonků všech zúčastněných hostů provádějících intermezza a všech souvisejících aktivit, reflexí diváků, recenze Vladimíra Hulce a mnoha fotografií najdou zájemci v brožurě "Dešťová hůl / The Rainstick", která je, stejně tak jako zápalky s motivy z Dešťové hole, k dostání u divadelního baru.

brožura o Dešťové holi a tematické sirky

otázky

Tři otázky pro herečky a herce ze hry Motýlí ú-křik:

1/ Jakou postavu hraješ?

2/ Která postava ze hry Motýlí ú-křik je ti nejbližší a proč?

3/ Co tě zaujalo na románu Motýlí křik, který je inspirací pro hru Motýlí ú-křik?

Vít M:

1. Starého magnáta. Pohybuju se pomalu, mluvím pomalu, žiju pomalu, už vlastně skoro nežiju... Ale mám neskutečnou zodpovědnost za celou společnost a náležitě tomu se chovám.

2. S Lucií jsme vlastně jedna postava... Lze tak vůbec tvrdit, že je mi nejbližší, když je to vlastně já?

3. Je psaný nesmírně čtivě a energicky. Krátké kapitoly, rychle se vyvíjející příběh... Něco jako první půlka naší hry. Ve druhé už se chováme jinak, tam vládne spíš můj vlastní (jakože magnátův) klid.

Lucie Z:

1. dvojedinou
2. postava hraná Vítem M
3. motýl

Mirek P:

1. Jsem bulvární novinářik Pavel Černý, zajímavý tak na 19 %, což je asi vcelku dost, na světě jsou i méně zajímavé věci. Trochu jsem jouda, ale dokážu se zmateně dostat i na konferenci do Alp, zároveň jsem drsňák, ovšem moje schopná, inteligentní a krásná kolegyně na mě tak trochu kaše.

2. Fyzicky nejbližší je mi krásná Zilla, leč i tak je to blízkost poněkud nedostatečná. Bytostně mi je samosebou nejbližší magnát, protože jím bych ve skutečnosti chtěl být. V podstatě symbolizují společenskou střední třídu, chtěl bych nahoru a nechtěl bych dolů. A už vůbec bych nechtěl, aby si někdo dal transplantovat moje srdce.

3. Pan Konvička, expert na závaly – chvíli docent, chvíli doktor, chvíli profesor, jak už to tak v životě bývá. Tato postava se ovšem do hry dostala pouze v myšlenkách.

Kristýna S:

1. Hraju Zillu, je to mladá aristokratická žena z židovské rodiny, která „pochopila“ úděl vládců světa. Prožívá dobrodružství s bulvárním novinářikem a se staříkem, který má za sebou 3 operace srrdce a nese na svých bedrech snad celou tíhu světa.

2. Asi Martinka. Je to taková bezprostřední, „čistá“ duše, která bere život tak, jak plyne. A v lehkosti svého bytí a s úsměvem propluje všemi nesnáze. To bych chtěla taky umět.

3. Že se fakt hezky čte. Že je to celkem aktuální „konspirace“. Na jednu stranu depka, na druhou katarze. Že nutí k přemýšlení a nabádá k pohledu do zákulisí, ne jen na jeviště, kde se hraje líbivé divadlo.

Adéla M:

1. Hraju Martinku, naivní a nevinou; tedy jednu z Martinek.

2. Právě ta moje. Je mi psaná skoro na míru, rozumíme si s Martinkou především v zamilovanosti do našich frajerů a té naivitě.

3. Pojednává velmi srozumitelně a odlehčeně o tématech, se kterými se mnoho z nás často ani nesetká, ale je dobré o nich vědět. Je ideální cestou, jak se seznámit s alpskými konferencemi, Rockefellerem a tou vši tíhou, co nese na bedrech (smajlík).

Lenka Ch:

1. Má postava je fluidní, avšak genderově pevně ukotvená.

2. Jsou to samozřejmě všechny mé postavy.

3. Chlupaťoučké koberce a soukromé vrtulníky.

jedna z přízračných scén z inscenace Motýlí ú-křik ((c) Michael Fokt)

rozhovor

s Janem Tománkem, spisovatelem, režisérem, ..., autorem románu Motýlí křik:

Honzo, co tě už před rokem 2018 (rok vydání románu Motýlí křik) přimělo zajímat se o konspirační realitu a konspirační hypotézy, o to, co může být za oponou?

Asi to byly takové střípky reality, která se k člověku dostávala, ale většina z toho mi přišla přitažená za vlasy. V roce 2017 se nepoužívaly tak běžné termíny jako dezinformace nebo konspirační teorie, ale spousta věcí zkrátka neseděla do obecně přijímaného narativu. A já se o ty věci „za oponou“ začal zajímat a pronikal jsem do králičí nory stále hlouběji...

*román Motýlí křik
papírově i elektronicky*

Jak dlouho ti trvala příprava na napsání knihy – studium informací apod.?

Zhruba rok jsem sháněl všemožné informace o organizacích jako je Bilderberg, která se každoročně schází a vybraní účastníci na ní debatují o řízení světa, a pak jsem na základě toho napsal smyšlený dobrodružný thriller, ve kterém je ale skoro 90% všech faktů opřených o realitu. Přesto ta realita nikoho nezajímá – důležitá je jen ta „umělá mainstreamová“. A dnes je to ještě daleko horší – ta realita za oponou nás bohužel dostihla a začíná tvrdě ovlivňovat životy a svět, ve kterém žijeme.

Čím tě inspiroval tesařík alpský, kde jsi se s ním setkal, jak jsi ho dokázal druhově zařadit?

(smích) To s knížkou opravdu nijak nesouviselo, jen jsem potřeboval, aby hlavní záporná postava byla něčím zajímavá, a tak sbírala brouky... Možná je to také tím, že moje žena je bioložka...

Jak bys popsal to, co jsme s tvým románem v divadle udělali?

To je nepopsatelné, to se musí vidět. Mám rád to zvláštní Petrovo režijní uchopení, kdy text knihy vlastně rozloží na úplné prvočinitele – skoro jako by knihu roztrhal na malé kousíčky a pak z nich poskládal divadelní hru, která je zdánlivě o něčem úplně jiném, ale člověk v ní poznává jednotlivé repliky a celkového ducha knihy.

Jan Tománek s jedním z svých románů

Která postava ze hry Motýlí ú-křik je ti blízká nebo sympatická?

Ono tam bylo víc postav?! Myslel jsem, že všechno byla jedna metafyzická postava rozdělená na desítky éterických entit... (smích)

otázka

Petrě O, co Tě nejvíce zaujalo při čtení románu Motýlí křik? Proč vlastně ú-groteska, ú-thriller, ú-hotel, ú-děl?..

Je to skutečný český knižní thriller. Nevím, do jaké míry je tento fakt unikátní, ale do té doby a až dosud jsem žádný jiný nečetl. Jsou v něm krásně vykreslené (arche)typy – např. skutečně globální magnát, nižší magnát usilující o vzestup, statečný geek v sandálech, dívka ve strakatém svetr, bývalý agent Stasi. Vážím si celkového tématu, kterým jsou alpské konference, i mnohostrannosti a vyváženosti pohledů na jevy za kulisami: v knize nikdo není vyloženým padouchem.

Ú-konstrukce ú-slov vznikly takto: navrhl jsem Janu Tománkovi název hry „Tesařík alpský“. Nezdál se mu dostatečně vypovídající, měl obavu, že já lepší nevymyslím, tak jako správný spisovatel raději vynalezl lepší. Myslím, že se mu tím podařilo dobře vykreslit posun od thrilleru ke grotesce.